ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 40

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΞ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ ἐ. ἔ. ΟΡΙΣΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ «ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ».

Πρὸς

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' 1146 ἀριθ. ἀπὸ 6 Ἀπριλίου ἐν. ἔτ. πρὸς ἡμᾶς ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' οὗ τίθεται ὑμῖν τὸ ἐρώτημα: ἂν πράγματι ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τοῦ λαοῦ προσβάλληται ὑπὸ τῶν σχολικῶν καὶ ἄλλων βιβλίων καὶ ἐντύπων τῶν τιθεμένων εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὸν «Ἐκπαιδευτικὸν Ὅμιλον», ἤτοι ἂν ὄντως δημοσιεύωνται ἐν αὐτοῖς δοξασίαι ἀμέσως προσβάλλουσαι ἢ ἐμμέσως ὑποσκάπτουσαι τὰ δόγματα, τὴν διδασκαλίαν καὶ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τῶν Λειτουργικῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἐν γένει, πληροφοροῦμεν εὐλαβῶς ὅτι ὄντως ἀφ' ὅτου συνέστη ὁ Ὅμιλος οὗτος κυρίαν καὶ μόνην προσπάθειαν ἔχει πῶς θὰ δυνηθῇ ἐν τῷ συστήματι τῆς κατωτάτης καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως νὰ παρουσιάσῃ καὶ νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν, νὰ ἐμφυτεύσῃ καὶ νὰ ριζώσῃ εἰς τὴν συνείδησιν τῆς νεολαίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων δύο τινὰ ὡς ἀναγκαιότατα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν αὐτῶν. Πρῶτον, τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς θρησκείας καὶ ἰδίως ἀπὸ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καὶ τῶν διατάξεων τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως, καὶ δεύτερον τὴν συνήθειαν εἰς τὴν κατάργησιν τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὡς πρὸς τὴν κλῆσιν τῶν ὀνομάτων, τὴν κατάληξιν τῶν λέξεων, τὸν σχηματισμὸν τῶν λέξεων, καὶ φράσεων. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς, ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ ἀξιοπίστων πληροφοριῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει κειμένων, ὅτι ἡ προσπάθειά των εἶναι συστηματική, ἵνα τὴν τοιαύτην ἐλευθερίαν ἐνστερνισθῶσι τὰ παιδία καὶ πᾶσα ἡ ἐκπαιδευομένη νεολαία καὶ σύμπας ὁ διανοούμενος ἑλληνικὸς κόσμος. Κατάδηλον δὲ εἶναι τοῦτο καὶ εἰς τὴν ὑποδειγματικὴν διδασκαλίαν τοῦ βίου αὐτῶν τοῦ πρακτικοῦ καὶ εἰς τὴν διὰ τῶν βιβλίων γενομένην. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν Ὅμιλον διδάσκαλοι, ὅλων τῶν βαθμῶν, κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτῶν γνώρισμα παρουσιάζουσιν ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ καὶ εἰς τὴν ὅλην οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν ζωήν των τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν. Ἐπιμελῶς δὲ φαίνονται προσέχοντες μὴ τυχὸν καὶ φανῶσι δίδοντες σημασίαν ἀναγκαιότητος εἰς πᾶν ὅ,τι σχετίζεται μετὰ τῆς θρησκείας. Τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαιότητα τῆς θρησκευτικῆς ἐμπνεύσεως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παιδίων δεικνύουσιν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν. Ἐν ᾧ, ὡς γνωστόν, εἰς πᾶν μάθημα καὶ μάλιστα εἰς τὸ τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Ἱστορίας, εἰς τὸ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῆς Κοσμογραφίας δύναται νὰ λάβῃ ἀφορμὴν ὁ χριστιανὸς διδάσκαλος συμπερασματικῶς νὰ εἴπῃ ἔστω ὀλίγιστα λόγια ἀνυψοῦντα τὸν νοῦν εἰς τὸν παντοδύναμον καὶ πάνσοφον Δημιουργὸν καὶ διεγείροντα ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πανάγαθον Εὐεργέτην Κύριον τοῦ Σύμπαντος κόσμου, οὐ μόνον οὐδὲν οὐδέποτε λέγουσιν, ἀλλὰ τινές, πάντῃ πλημμελῶς ἀνατεθραμμένοι, σαρκαστικοὺς ὑπαινιγμοὺς τολμῶσι νὰ ἐκστομίζωσιν ἐν περιστάσει, καθ' ἣν ἀκουσθῇ φράσις ἢ λέξις τις θρησκευτικὰς ἀληθείας ἢ ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις ὑπενθυμίζουσα. Πᾶς τις δύναται νὰ βεβαιωθῇ τοῦτο ἀνακριτικῶς ἐρωτῶν τὰ διδασκόμενα παιδία. Πλὴν τούτου τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν δεικνύουσι μὴ μετέχοντες τῆς θείας λατρείας καὶ μὴ ἐνδεικτικῶς ἐκδηλοῦντες τὸν σεβασμὸν αὐτῶν πρὸς τὸν ἱερὸν κλῆρον Ταῦτα εἶναι ἀρκετὰ νὰ καταστήσωσι τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας οὐχὶ ἁπλῶς ἀθρήσκους, ἀλλὰ καὶ βλασφήμους ἐν τῇ καθόλου συμπεριφορᾷ αὐτῶν. Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι ὅταν βλέπωσι τοὺς διδασκάλους περιφρονητικὴν ἀδιαφορίαν ἔχοντας πρὸς τὴν θρησκείαν, αὐτοὶ κατὰ τὸν ἀπολέμητον νόμον τῆς μιμήσεως θὰ καταστῶσιν ἄπιστοι καὶ ἄθεοι. Τοιαύτη ἀντιθρησκευτικὴ καὶ ἀντεκκλησιαστικὴ διαγωγὴ εἰς οὐδένα διδάσκαλον παρετηρεῖτο πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου. Δύναταί τις ἀνενδοιάστως νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πάσχουσι θρησκευτικοφοβίαν, ἐκκλησιαστικοφοβίαν, χάριν τῆς εἰρημένης ἀχαλινώτου ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος τῆς ἐκπαιδευομένης νεολαίας. Καὶ τὸν ἱερέα καὶ τὸν θεολόγον φανερῶς ἢ ἐν τῷ πονηρευομένῳ καὶ νοσοῦντι πνεύματι αὐτῶν θεωροῦσιν ἐπικίνδυνον, διότι φρονοῦσιν ὅτι εἶνε περιορισμὸς ἐλευθέρας σκέψεως καὶ ἐλευθέρας ὁρμῆς καὶ ὀρέξεως τῶν νέων καὶ νεανίδων. Ὅπως φαίνονται εἰς τὸ ὅλον ἔργον τῆς ἐκπαιδευτικῆς δράσεώς των, εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον των καὶ εἰς τὴν καθόλου συμπεριφοράν των, καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις εἰρημένην ἀδιαφορίαν, ἡ ὁποία δὲν διαφέρει πολὺ τῆς περιφρονήσεως, δὲν παραδέχονται ὕπαρξιν πνευματικοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο δὲν παραδέχον-

ται φυσικότητα ἐπικοινωνίας τῆς ψυχῆς πρὸς τοῦτον. Ἡ φιλοσοφία ἐκ παραλλήλου πρὸς πᾶσαν θρησκείαν παραδέχεται πνευματικὸν κόσμον. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, περὶ ὧν πρόκειται, δὲν εἶναι κοινοί τινες καὶ τυχαῖοι. Γινώσκουσι τὰς ἀρχὰς τῆς φιλοσοφίας, δὲν ἀγνοοῦσι τὰ διάφορα συστήματα τῆς θρησκείας. Ἡ τοιαύτη κατὰ τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας περιφρονητικὴ ἀδιαφορία καταδεικνύει τὴν ἀπιστίαν των πρὸς τὴν ὕπαρξιν πνευματικοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο ἀφύσικόν τι θεωροῦσι τὴν ἐνασχόλησιν τῆς διανοίας τοῦ παιδίου πρὸς ἕνα κόσμον, πρὸς τὸν ὁποῖον κατ' αὐτοὺς δὲν ὁρμᾷ ἐκ φύσεως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως δὲν ὁρμᾷ ἡ ψυχὴ τοῦ ζῴου. Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται. Ἧ ἀμβλυωπίαν νοσεῖ πᾶς ὅστις δὲν βλέπει ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔχουσι πίστιν εἰς ὕπαρξιν Θεοῦ καὶ πνευματικοῦ κόσμου καὶ ὅτι τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν ταύτην ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς πρὸς αὐτοὺς ὁπωσδήποτε σχετιζομένους, ἢ ὁμόφρονες καὶ ὁμοήθεις εἶναι πρὸς αὐτούς. Εἷς χειρῶναξ, εἷς ἄξεστος καὶ ἀπαίδευτος δυναται ἐν τῇ ὑλιστικότητι διαθέσεως καὶ τῷ σκοτασμῷ τῆς ἀπαιδευσίας νὰ μὴ ἐννοῇ καὶ νὰ μὴ σχετίζηται πρὸς τὴν θρησκείαν, ἣν δὲν ἐδιδάχθη ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῷ σχολείῳ. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων καὶ δὴ ὁ κατ' ἐξοχὴν διανοούμενος γινώσκει τί ποιεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις. Καὶ δὲν βεβαιούμεθα περὶ τῆς ἀπιστίας αὐτῶν ταύτης ἐκ τῆς βιωτικῆς συμπεριφορᾶς των, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν βιβλίων αὐτῶν τῶν διδακτικῶν, τὰ ὁποῖα κατώρθωσαν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν νὰ εἰσαγάγωσι προσελκύσαντες εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ συστήματός των διὰ τῶν ἀπατηλῶν περὶ ἐκπαιδευτικῆς ἀνορθώσεως λόγων αὐτῶν τινὰς τῶν ἑκάστοτε κυβερνώντων τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος. Ἡ ἀσεβολογία των ἀρχίζει ἀπὸ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν τῶν 10—12 ἐτῶν. Ἰδοὺ τί εὑρίσκομεν εἰς τὰ Νεοελληνικὰ ἀναγνώσματα Νικολάου Κοντοπούλου τοῦ 1925, διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α.΄ τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, σελ. 6: «***Δὲ μοῦ λὲς τί ὅραμα εἶδε ἡ Παναγία τὴ νύχτα ποῦ ἐγέννησε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό... Ἐκείνη τὴ νύχτα μία γυναῖκα συντροφιασμένη ἀπὸ τὸν τέχτονα τὸν ἄνδρα της στάθηκε μισοστρατῆς σὲ μιὰ σπηλιὰ καὶ γέννησε ἕνα παιδί***».

Εἰς τὴν σελίδα 11 ἀπαντῶμεν τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν μόνον ἄνθρωποι τῶν καταγωγίων, τῆς ἐσχάτης ἠθικῆς παραλυσίας, πεπαιδευμένοι διὰ τῶν μυθιστορημάτων τῆς ἀκολασίας, ἠδύναντο νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς ἑαυτοὺς νὰ ἐκστομίσωσι προκειμένου περὶ ἑνὸς ὀνόματος Παρθένου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὑποκλίνεται ἡ πολιτισμένη οἰκουμένη. Καὶ δὲν προσβάλλει ἀνηκούστως τὸ πανάγιον πρόσωπον τῆς Θεοτόκου ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἐπιδοκιμάζει ὡς ἐπὶ τῆς ἀληθείας στηριζομένας πάσας τὰς κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τερατολόγους βλασφημίας τῶν περιβοήτων αἱρετικῶν, κρημνίζει τὸ οἰκοδόμημα εἰδικῶς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ γενικῶς τῆς ὅλης χριστιανωσύνης. Ἡ ἀνήκουστος ἐρώτησις, ἡ ὁποία ἐντυπώνεται εἰς τὴν ἁπαλὴν ὡς κηρὸς καρδίαν τοῦ δεκαετοῦς παιδίου καὶ κορασίου εἶναι ἡ ἑξῆς: «***Δὲ μοῦ λὲς Βλάμη εἶδε ἡ Παναγία στ' ὄνειρό της καὶ τὸν πατριώτη σου τὸν Βαραβᾶ***» ;

Ταύτην τὴν αἰσχρολόγον βλασφημίαν ἐγέννησεν ἡ πλήρης ῥυπαρότητος κεφαλὴ τοῦ φυσιολάτρου ἀπίστου, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου βλασφημίαν του. «Δὲ μοῦ λὲς τί ὅραμα εἶδε ἡ Παναγία τὴ νύχτα ποῦ γέννησε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν»; Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τῶν ἐρωτήσεων αἱ ὁποῖαι διαβάλλουσιν ἀνηκούστως τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας καὶ σαφῶς ὑποδεικνύουν τὴν περὶ τοῦ Θεανθρώπου διδασκαλίαν τῶν Εὐαγγελίων καὶ εἰδικῶς τὴν ἐκ τῆς Παρθένου γέννησιν αὐτοῦ τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ψευδῆ καὶ μυθοπλαστικήν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρωτήσεων τούτων εἰς 7ην σελίδα θέτει τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ὁ συγγραφεὺς βλασφημιῶν Κοντόπουλος, ἵνα εἰς τοῦ μικροῦ παιδίου τὴν εὐφάνταστον κεφαλὴν βαθέως ἐντυπωθῇ καὶ εἰς τὴν καρδίαν τὴν εὔπλαστον ἀνεξιτήλως ἐγχαραχθῇ ἡ εὐτέλεια τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου, ὡς προσώπου μιᾶς γυναικός... Εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον ἡ γενεά, ἡ ὁποία τοιαύτην ἰδέαν θὰ λάβῃ περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ σχετικῶς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου, εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ οἱ τὰ μάλιστα ἐλευθερόφρονες Προτεστάνται δὲν ἔφθασαν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν βλασφημίας κατὰ τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας. Διότι διατελοῦσιν ὑπὸ τὸ θάμβος τῆς θείας προσωπικότητος τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Σχολὴ τῆς φυσιολατρείας εἶναι ἡ ἐν ἐξελίξει κοινωνικὴ συστηματοποίησις τῆς ζωῆς τῶν σατύρων. Τοιαύτη σχολὴ εἶναι ἡ τοῦ Ζολᾶ, ἡ ὁποία ἀπεκτήνωσε καὶ ἀποκτηνώνει τοὺς ἀνήκοντας εἰς αὐτήν.

Εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην ἀνῆκε καὶ ὁ γράψας τὸ περιέχον τὰς βλασφημίας ταύτας ἄρθρον Α. Καρκαβίτσας. Ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἦτο μέχρι μυελοῦ ὀστέων ἐμπεποτισμένος ὑπὸ τῆς ἀπιστίας εἰς τὴν ὕπαρξιν πνευματικοῦ κόσμου καὶ τῆς πεποιθήσεως ὅτι μόνον ὑλικὸς κόσμος ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ μὴ περιορίζηται εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν φυσικῶν αὐτοῦ νόμων ὑπὸ φανταστικῶν πλανῶν καὶ προλήψεων, ὑπὸ δεισιδαιμονιῶν καὶ χιμαιρικῶν δογμάτων γεμάτων οὐτοπίας. Ἦτο πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ δόγματος τοῦ μονισμοῦ, μετὰ μανίας ὅμως πιστός. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς διεστραμμένης καρδίας του ἐβουλήθη νὰ προσβάλῃ τὴν πίστιν εἰς τὴν ὕπαρξιν πνευματισμοῦ κόσμου καὶ νὰ παραστήσῃ ὡς πρόληψιν δεισιδαιμονίας τὴν παραδοχὴν προσωπικοῦ Θεοῦ Παντοδυνάμου καὶ Πανσόφου, Παναγάθου εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ τὴν αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον ζωὴν παρέχοντος εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. Τὸ δόγμα τῆς ἐκ Παρθένου γεννήσεως τοῦ θεανθρώπου Σωτῆρος τοῦ ἐπὶ γῆς φανερώσαντος διὰ τοῦ θαυματουργοῦ λόγου του καὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ βίου του τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ἡ βάσις τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τοῦ κόσμου ἀναγεννήσεως, ἡ βάσις τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ ἐπικρατήσει τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς ἀλη-

θείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ πάσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Οἱ φυσιολάτραι ἀναφέρονται εἰς τοὺς σατύρους, ἐπαναπαύονται εἰς τὰ διάφορα εἴδη τῶν πιθήκων καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κύκλῳ τῆς ἀσυστάτου διανοήσεώς των θεωροῦσι Χίμαιραν τὸ δόγμα τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν δὲ παναγιότητα καὶ ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου ὡς μῦθον πλασθέντα ἐπίτηδες ὑπὸ προληπτικῶν καὶ δεισιδαιμόνων. Τοῦτο καταφαίνεται ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν ἄρθρῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθη ὁ ἐμπαικτικὸς καὶ χλευαστικὸς τίτλος «θεῖον δρᾶμα» καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας καὶ ἑκατέρωθεν αἱ εἰρημέναι δύο βλασφημίαι αἱ ἀποτελοῦσαι μίαν πλήρη βλασφημίαν ἀνηκούστως προσβάλλουσαν αὐτὴν τὴν βάσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τῆς θρησκείας τῆς ἀληθείας. Τὸ ἀναγνωστικὸν τοῦτο βιβλίον μὲ τὴν ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ ἀνήκουστον βλασφημίαν τὴν σατανικότατα παρεισδυομένην ἐν αὐτῷ ἐκτίθη ὑπὸ τῶν ἡγητόρων τοῦ ὑπὸ κρίσιν Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ περινουστάτου καὶ βαθυνουστάτου Γληνοῦ καὶ τοῦ συνεργάτου **αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ Δελμούζου.** Καὶ δὲν πρόκειται περὶ ἑνὸς βιβλίου, πρόκειται περὶ ἐμπνεύσεως καὶ φυτεύσεως ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων εἰς τὰς ἁπαλὰς καρδίας παιδίων καὶ κορασίων. Πᾶσαι εἰς πάντα τὰ δημοσιεύματα καὶ εἰς πάντα τὰ διδακτικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ αἱ ἐλευθεριότητες ἐν τῷ σκέπτεσθαι φράσεις καὶ περικοπαὶ ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἀπιστίας πρὸς τὸν πνευματικὸν κόσμον καὶ τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτὸν δόγματα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν. Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ ἀφεθῇ ὁ νέος καὶ ἡ νέα εἰς τὴν ἰδίαν βούλησιν καὶ σκέψιν, εἰς τὰς ἰδίας ὁρμὰς καὶ ὀρέξεις, νὰ δώσωσι ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τῆς ζωῆς τὴν κατεύθυνσιν, οὐδεμία δὲ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη τῆς θρησκείας. Ἡ θρησκεία εἶναι κατ' αὐτοὺς δεσμὰ ἀνελευθερίας. Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ διανοεῖσθαι, ὀρέγεσθαι καὶ ὁρμᾶν, πρέπει νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος ὅπως τὸ ζῷον, ὅπως τὸ κτῆνος. Ὅτι ἐν τῇ περινοίᾳ, τὴν ὁποίαν ἐπιτηδεύουσι καὶ τῇ βαθυνοίᾳ τὴν ὁποίαν μετὰ θρασύτητος προσπαθοῦσι νὰ πείσωσιν ὅτι ἔχουσιν, ἀποδεικνύονται μωροὶ καὶ τυφλοί, εἶναι ἀναντίρρητον. Ὁ φυσικὸς κόσμος φωνάζει τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ παντοδυνάμου καὶ πανσόφου. Ἡ Ἱστορία καὶ ὁ ἠθικὸς ἐν αὐτῇ κόσμος φωνάζει τὴν ἐνανθρώπισιν Θεοῦ ἀληθινοῦ. Οἱ ἐκπαιδευτικοὶ μεταρρυθμισταὶ νοσοῦσι μωρίαν, διότι εἶναι κατὰ βάθος ἐκ πλάνης καὶ συναισθηματικῆς διαστροφῆς καὶ φθορᾶς ὀπαδοὶ τοῦ μονισμοῦ. Θὰ ἦσαν ἄξιοι ἐκτιμήσεως ὡς εἰλικρινεῖς, ἐὰν ἐνεφανίζοντο ὡς πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ δόγματος τούτου. Ἀλλὰ τώρα ἀποδεικνύονται σαρκασταὶ τῶν δογμάτων τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, ἐμπαῖκται τῶν ἠθικῶν αὐτῆς ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων. Παραθέτομεν ὀλίγιστα ἐκ τῶν πολλῶν τεκμηρίων τῆς νοητικῆς αὐτῶν καταστάσεως καὶ τῶν πεποιθήσεων αὐτῶν τῶν συναισθηματικῶν τῶν προερχομένων ἐκ τοῦ δόγματος τοῦ μονισμοῦ εἰς ὃ ἐξέπεσαν πλανηθέντες ἀπὸ γοητευτικὰς μελέτας ὑλιστῶν φυσιολατρῶν.

Εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν βιβλίον τοῦ 1925 τῆς τρίτης Δημοτικοῦ Σχολείου τῶν Ἐπ. Γ. Παπαμιχαὴλ—Δ. Βουτυρᾶ, τὸ φέρον τὸν τίτλον «Ἥλιος» ἐν σελ. 65 σαρκάζεται πρὸς θυμηδίαν τῶν παιδίων τῶν 7 καὶ 8 ἐτῶν ὡς ἑξῆς ἡ θεία λειτουργία καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ διὰ νὰ πέσῃ εἰς εὐτέλειαν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ εὐφαντάστου παιδίου ἡ ἰδέα τῆς θείας λατρείας. Ἰδοὺ ἡ βλάσφημος εὐφυολογία: «*Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία πιάστηκε στὸ χορὸ πρῶτος ὁ παποῦς (ὁ ἱερεὺς) ὁ χορὸς ἄρχισε μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Φέραμε γύρω στὴν Ἁγία Τράπεζα δύο τρεῖς φοραῖς, ἔπειτα τὸ Ἐκκλησάκι ἄλλαις τόσαις καὶ κατεβήκαμε στὸ μεγάλο ἁλῶνι...*» Εἰς τὸ βλάσφημον ἔργον τοῦ συντρόφου τοῦ ὁμίλου Βάρναλη τοῦ κρυπτομένου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δήμου Τανάλια, τὸ φέρον τὸν τίτλον τὸ «Φῶς ποῦ καίει» ἐν σελ. 30—32 καταγγέλλει οὗτος τὸν Χριστὸν ὡς αἴτιον τῆς δυστυχίας τῶν ἀνθρώπων, διότι ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην, ἀντὶ νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι τοῦ καθενὸς ἕνα στελέτο διὰ νὰ φονεύῃ. Βλασφημεῖ ἀνηκούστως λέγων ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ αἰτία τῆς τυραννίας παντὸς εἴδους... Εἰς δὲ τὴν σελίδα 31 καὶ 32 ἀσεβέστατα σαρκάζεται τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ὡς οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι καὶ μὴ ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ τὴν θεότητα, τὴν ὁποίαν ὡς θεμελειῶδες δόγμα ἔχει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ τίθενται εἰς τὸ στόμα τοῦ θεανθρώπου τὰ ἑξῆς: «***ἂν τὴ θεωρία δὲν τὴν ἔφκιανες στὴν ἔρημο, μὰ μέσα στὴ ζωή, ἂν ἀντὶ νὰ ὁπλίσῃς κάθε δυστυχῆ ἄνθρωπο μὲ μιὰ λέξῃ τοὔβαζες στὸ χέρι ἕνα στελέτο' ἂν ἀντὶ νὰ ὑποσχεθῇς ἀμοιβὲς ἑκατονταπλάσιαις σὲ ἐκείνους, ποῦ δέχονται, ραπισμένοι ἀπ' τόνα μάγουλο, νὰ στρέφουν καὶ τάλο, τοὺς μάθαινες τὸ δίκηο τῆς ἐπανάστασης, τῆς βίας ἐναντίον στὴ βία, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ σὲ μίαν ἀλλαγὴ ριζικὴν τῆς ὄψης τοῦ κόσμου, σ' ἕναν ἐξανθρωπισμὸ πλατύτερο τῶν ἀνθρώπων, σὲ μιὰ Νέα Ζωὴ ἀπάνω στὴ Γῆς. Μὰ πίεσες τοὺς σκλάβους νὰ δουλεύουν περισσότερο χωρὶς διαμαρτύρηση κι' εὐχαριστημένοι! Ἀφοῦ δὲ μπόρεσες νὰ συλλάβῃς τὴ βαθύτερη σημασία τοῦ παρόντος, πῶς μποροῦσες νὰ πλάσῃς τῆς ἀξίαις τοῦ μέλλοντος;...Ὅσο πετύχανες τόσο ξεχνοῦσες τὸ σκοπό σου. Στερνὰ ἔφτασες νὰ δεχτῇς πῶς εἶσαι ὁ πρῶτος, ὁ μόνος καὶ ὁ παντοτεινὸς θεός.*** «Καὶ κατωτέρω θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ». ***Δὲν εἶπα πῶς εἶμαι Θεός, Μὰ δὲν ξέρω κι' ἂν εἶμαι. Ἀφ' ὅτου ἔγεινα ἄνθρωπος ξέχασα ἀπὸ ποῦ ἦρθα, καὶ ἡ σκέψη μου ὄντας ἀνθρωπίνη εἶναι περιωρισμένη. Κάτι ἀόριστο ἀναδεύεται μέσα μου, ὅταν ἀναστηθῶ θὰ ξαναβρῶ ἴσως τὴν θεότητά μου***».

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἰς τὸ ὅλον αὐτοῦ περιεχόμενον κατάδηλον εἶναι ὅτι ἐγράφη ἐπίτηδες ἵνα καταρρίψῃ εἰς εὐτέλειαν καὶ κοινὸν καταστήσῃ πᾶν ὅ,τι ἐμπεριέχει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀπὸ τοῦ ἰδεώδους κόσμου καὶ τοῦ ἀπειροτελείου πνεύματος τοῦ ἐν Τριάδι ἑνὸς Θεοῦ ἐμπνευσθὲν εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρας καὶ διετήρησεν ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Οὐδὲν δὲ ἀφίνει ἐκ τῶν θεμελειωδῶν τῆς πίστεως δογμάτων τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀναφέρῃ, ἵνα τὸ

σαρκάση καὶ τὸ παραστήση ὡς μωρολόγημα ἢ μυθόπλασμα. Εἰς τὰς σελ. 36—37 ἐκφράζεται ἀνευλαβῶς σχετικῶς πρὸς τὸν Χριστὸν λέγων ὅσα δύνανται νὰ συμβῶσιν εἰς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὸ θεῖον πρόσωπόν του ὁμιλεῖ δι' αὐτοκτονίας καὶ ἔρωτας. «*Ὅσες φορὲς περπάτησα στὴς μοναξιὲς εἶχα τὶς δικές μου σκέψεις, ἔβλεπα σ' ὅλα τὴ ματαιότητα τῆς ζωῆς. Πολλὲς φορὲς ἔφθασα στὴν ἀπόφασι νὰ σκοτωθῶ, ἔτσι νὰ σκεπάσω τὰ μάτια μὲ τὶς φοῦχτες μου καὶ ν' ἀφεθῶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω στὴν ἄβυσσο. Ὅσο γιὰ τὸν ἔρωτα δὲν τὸν ἔνοιωσα ποτές. Ὅσες φορὲς σταυρονόμουννα στὶς ρούγες ἢ στὴς δημοσίες μὲ ὡραῖες γυναῖκες, εἴτε ἀρχόντησες γεμάτες χρυσάφι καὶ ἔπαρση, εἴτε λαϊκὲς ἀφόβιστες μὲ τὰ λαγήνια στὸ κεφάλι, ἡ ψυχή μου μάτωνε βλέποντας πίσω ἀπὸ τὸ πρόσκαιρον ντύμα τῆς ὁμορφιᾶς τὴ σαπίλα καὶ τὴν ἁμαρτία . . .*»

Πλὴν τῶν διὰ τῶν διδακτικῶν βιβλίων βλασφημιῶν ἔχομεν τὴν κατάργησιν τῆς προσευχῆς ἐν τοῖς σχολείοις τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἔχομεν τὴν κατάργησιν τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὡς ἑορτῆς διδασκόντων καὶ διδασκομένων, ὡς ἑορτῆς τῶν γραμμάτων. Πῶς ἡ κατάργησις τῶν δύο τούτων εἶναι μία ἀσέβεια πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀλλ' ἅμα καὶ ὀλέθριον μέτρον κατὰ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως τῶν διδασκόντων καὶ κατὰ τῆς παιδαγωγίας τῶν διδασκομένων καὶ καθόλου προσβολὴ εἰς τὸ συναίσθημα τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ, ἀρκούντως ἀναπτύσσεται ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν εἰσηγητικῇ ἡμῶν ἐκθέσει τῇ ἀναγνωσθείσῃ τῇ 25 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. καὶ κατατεθείσῃ ἐν τῷ Ἀρχείῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σελ. 6 καὶ 7.

Ἰδοὺ τί ἐκεῖ λέγεται: «Ἡ κατάργησις τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ μόνη αὐτὴ δεικνύει τὴν ἀντιθρησκευτικότητα τῶν ἡγετῶν τῆς Μεταρρυθμίσεως. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ εἶναι ἑορτὴ Πανελλήνιος ἐν τῷ ἐκπαιδευτικῷ κόσμῳ. Εἶναι δὲ ὑψίστης σημασίας, ἰδίᾳ διὰ τὴν ψυχολογικὴν αὐτῆς ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν ἔχει σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκπαιδευομένην Ἑλληνικὴν νεολαίαν. Ὑποδεικνύει ἡ ἑορτὴ αὕτη ἡνωμένον καὶ συνταυτισμένον τὸ πρὸ τοῦ Χριστοῦ φιλοσοφικὸν πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως τοῦτο ἀναπτύσσεται καὶ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν μεγάλων Ἑλλήνων Ἁγίων Πατέρων. Καὶ ἂν ἄλλοι κατήργουν τὴν ἑορτὴν ταύτην, οἱ δύο αὐτοὶ ἡγέται ὤφειλον νὰ τὴν ἐπανιδρύσουν. Εἰς τὴν κατάργησιν αὐτήν, εἰς ἣν μωρῶς καὶ τυφλῶς προέβησαν, ἀπεκάλυψαν ἑαυτοὺς καὶ τὰ συναισθήματα καὶ φρονήματα αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὸ σύστημά των».

Ἡ κατάργησις τῆς προσευχῆς εἶναι γεγονός. Τὸ ἐξηκρίβωσεν ὁ Σεβ. ἀδελφός. Εἶναι δὲ γνωστὴ ἄλλως τε ἡ ἐσφαλμένη καὶ ἀψυχολόγητος γνώμη τῶν Μεταρρυθμιστῶν, ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναί τι τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ εἰς τὴν στενὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου καὶ διὰ τοῦτο βλάπτει. Διὰ τοῦνο ὁ Γληνὸς κατὰ τὴν δίκην τοῦ Ναυπλίου κατέθεσεν, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Δελμούζου κατάργησις τῆς προσευχῆς εἶναι μέσον παιδαγωγικόν. Ἀλλὰ τὸ παιδίον προσευχόμενον ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως αἰσθάνεται ἐντός του ἀγάπην, διότι προσεύχεται εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα τῆς ἀγάπης. Καὶ ὅταν τὸ παιδίον εἶναι ὅπως πράγματι εἶναι ἁγνὴ ἀγαπῶσα καρδία, καὶ ἀναφέρεται πρὸς τὸ Πρόσωπον τῆς ἀγάπης, δὲν εἶναι στενοχωρουμένη κεφαλή, οὔτε πιεζόμενα καὶ θλιβόμενα νεῦρα.

Ἀλλὰ βεβαίως τὸ προσευχόμενον μικρὸν παιδίον θερμαίνεται εἰς τὸ αἴσθημα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης, ὑπὸ τοῦ ἀγαπῶντος τὸν Θεὸν διδασκάλου· ὁ διδάσκαλος μετὰ τὴν Μητέρα καὶ τὸν Πατέρα θὰ καταστήσῃ διὰ τῶν ζωντανῶν λόγων του καὶ τοῦ παραδείγματος τῆς πίστεώς του τὴν προσευχὴν τοῦ παιδίου ἔκφρασιν τῆς ἀγαπώσης καρδίας, δεδομένου ὅτι τὸ παιδίον ἐν τῇ ἁγνότητι αὐτοῦ εἶναι ἀγαπῶσα καρδία. Ἐὰν τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς νηπιακῆς αὐτοῦ ἡλικίας δὲν μάθῃ νὰ προσεύχηται καὶ νὰ ζητῇ τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν διὰ τὰ γράμματα καὶ ἀναγνωρίζῃ ὅτι ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης θὰ τὰ λάβῃ, ἂν εἶναι φρόνιμον καὶ ἄξιον τῆς ἀγάπης· ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὴν τὴν τῆς ἀγάπης σχέσιν πρὸς τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης δὲν συνηθίσῃ ἀπὸ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας νὰ ἔχῃ, ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ καταντήσῃ ἄθεος καὶ κακοῦργος. Ὁ Γληνὸς ἐν ἐπισήμῳ λόγῳ ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι «μεταρρύθμιση τῆς παιδείας θὰ πῇ ν' ἀλλάξωμεν τὴν ψυχοσύνθεση τοῦ λαοῦ». Ἡ προσευχὴ καὶ γενικῶς ἡ θρησκευτικότης τοῦ λαοῦ εἶναι τὸ κυριώτερον μέρος τῆς ψυχοσυνθέσεως. Ἔχων λοιπὸν τὴν γνώμην ὅτι ἡ προσευχὴ δὲν χρειάζεται ἢ βλάπτει κατὰ τὴν ἀνατροφήν, εἶναι ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεών του. Τὸ ὅτι δὲ ὁ κ. Ἀρεοπαγίτης ἀναφέρει μάρτυρας θεολόγους καταθέτοντας ὅτι ἐγένετο προσευχὴ ἐν τῷ Μαρασλείῳ, αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν. Οὐχὶ πάντες οἱ θεολόγοι καὶ εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις ἔχουσιν ἀνεξάρτητον τὸ φρόνημα.

Τὸ γνωστὸν περιοδικὸν τοῦ Γληνοῦ περιέχει πολλὰς τερατολογίας, προσβαλλούσας τὴν Θρησκείαν καὶ εἰδικῶς τὸν Χριστιανισμόν. Εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου ἐν. ἔτ. σελ. 262 ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς: «Πρωτόγονος χριστιανισμὸς γεννημένος μέσα στὴν κακομοιριασμένη Παλαιστίνη, ἔχει πατέρα τὴ μεγάλη φτώχεια ποὺ ἔχει καταστρέψει τοὺς μικροπαραγωγοὺς καὶ μικροτεχνίτες. Ὁ ἱδρυτὴς τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ ὅλες τῆς πηγὲς παρουσιάζεται σὰν ἕνας κοινωνικὸς ἐπαναστάτης. «**Δὲν ἦρθα νὰ φέρω εἰρήνην ἀλλὰ νὰ βάλω φωτιά**». Ἐπίσης ὁ πρωτόγονος χριστιανισμὸς πῆρε μορφὴ κομουνιστικὴ στὰ μέσα τῆς κατανάλωσης. Ἂν ὁ Χριστὸς δὲν γνιάστηκε γιὰ οἰκονομικὰ ζητήματα οἱ σκλάβοι κάτω στὰ ὑπόγεια τῶν ἀφεντάδων παρεμόρφωσαν σύμφωνα μὲ τῆς ἐπιθυμίες τους τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἀνεκήρυξαν ...... στρατηγὸ τῶν πεινασμένων. Ὅταν θὰ πάψουν μέσα στὴν κοινωνία οἱ ἀνταγωνισμοί, ποιὸς πιστεύει ..... πῶς θὰ ὑπάρχει θρησκεία;».

Τί εἶναι Θεός.

Σελ. 274 «Ἐσεῖς οἱ γραμματισμένοι λέτε πῶς ὁ Θεὸς εἶναι μιὰ ἰδέα, μιὰ φαντασία, ἕνα σπάνιο πρᾶγμα. Ἄλλοι πάλι πῶς εἶναι ἕνας γέρος ἐπάνω στὰ

σύνεφα καὶ τὸν ζωγραφίζουν κιόλας. *Τίποτε ἀπὸ αὐτά ! Εἶναι ἕνας τροχὸς σὰν ἐκείνους στὰ καμήνια.* Κι' ἐμεῖς εἴμαστε ἡ λάσπη· γυρίζει αὐτὸς ἀκατάπαυστα καὶ περνᾷ ἀπὸ πάνω μας, φυσάει καὶ μᾶς κάνει ὅ,τι θέλει: λαγήνια, σταμνιά, γλάστρες, τσουκάλια, λύχνους. Ἄλλα βάζουν νερό, ἄλλα κρασί, ἄλλα μέλι, ἄλλα κοπριά. Ἔτσι βγένομεν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Κι' ἂν σπάσωμε τί τὸν νοιάζει; αὐτὸς γυρίζει καὶ φκιάνει καινούργια ἀγγειὰ καὶ μήτε στρέφεται νὰ μᾶς δῇ. Τί νὰ μᾶς κάνῃ»;

Σελ. 275. «Βλέπεις ὁ Θεὸς—ἂς λέμε ἔτσι τὴ *σκοτεινὴ Δύναμη*—δὲν εἶναι ὁ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης ποῦ θαρροῦσαμε. Εἶναι σκληρὸς δὲν νοιάζεται γιὰ τὰ ἄτομα, σκονώνει, γεννάει, ξανασκοτώνει . . . . . .» ;

Ἐπιπροσθέτως ὑποδεικνύομεν τὸ πλῆρες βδελυρῶν ἀσεβολογιῶν βιβλίων τοῦ Βουτυρᾶ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Παπᾶς εἰδωλολάτρης». Ἐν σελ. 21, 23 καὶ 36 παριστᾷ ἕνα παπὰ μὲ ὁρμὰς μανιώδους σατύρου πρὸς ἐξευτελισμὸν τῆς ἱερωσύνης. Θὰ εἶναι ἀμβλυωπία, ἂν μή τι ἄλλο δεινότερον καὶ θλιβερώτερον τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι αἱ τοιαῦται βλασφημίαι καὶ αἱ τοιαῦται περιφρονήσεις πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν εἶναι ἐκτὸς μελετημένου σχεδίου καταπολεμήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος. Διότι εἶναι πρόδηλον ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται Ὅμιλος βαίνει ἐπὶ προμελετημένου σχεδίου, ἵνα ἐγκαινίσῃ νέον ὅλως παιδαγωγικῆς μορφώσεως σύστημα, τῆς ὁποίας, ὡς εἴρηται, κύριον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα νὰ εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως καὶ τὸ ἀχαλίνωτον τῶν ὀρέξεων ἀπὸ δογμάτων τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἠθικῶν αὐτῆς ἀρχῶν.

Ἠθικὴ καὶ οἰκογένεια.

Ἡ τοιαύτη ὑπονόμευσις τῆς θρησκευτικῆς πίστεως εἶναι ἐπιβουλὴ καὶ κατὰ τῆς ἠθικῆς, τὴν ὁποίαν διδάσκει καὶ ἐπιβάλλει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία. Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἀλήθεια, δικαιοσύνη, ἀγάπη. Αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ δύνανται νὰ καλλιεργηθῶσι πρωτίστως ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐννοεῖ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ὡς τὴν βάσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ὑπάρξεως. Ρητῶς δὲ καὶ ἀπεριφράστως ἐν τῷ εὐαγγελικῷ Νόμῳ ἀπαγορεύεται πᾶσα παρεκτροπὴ ἡδονιστική, ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν παρθενικὴν ἁγνότητα, τὴν ὁποίαν προϋποτίθησιν ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, ὅπως καὶ πᾶσα ἀνηθικολογία ἡ ὁποία διεγείρει εἰς τὴν σφριγῶσαν ἰδίᾳ νεολαίαν ὀρέξεις καὶ ὁρμὰς παραλόγους καὶ ματαίας ἀντικειμένας πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς οἰκογενείας. Ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος ὅπως φαίνεται εἰς τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ βιβλία αὐτοῦ καὶ ὅπως οἱ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἰδικῆς του ἐλευθεροσύνης μορφωμένοι χαρακτῆρες ἀπροκαλύπτως βεβαιοῦσιν ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ἰδεῶν των καὶ ἐν τῇ αἰσχρολογίᾳ των εἰς βιβλία καὶ περιοδικὰ φαίνεται ὅτι ἐγκαθιστοῦν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν πιστῶν ἀνήθικα καὶ ἀντιοικογενειακὰ δόγματα. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἀναφέρωμεν τὴν περὶ θρησκείας, περὶ ἠθικῆς, καὶ περὶ οἰκογενείας γνώμην τῆς διαβοήτου ἐν τῇ ἀχαλινώτῳ ἐλευθεροφροσύνῃ μαθητρίας καὶ ὀπαδοῦ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου Ἕλλης Λαμπρίδου, ἵνα ἴδωμεν πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ πάντα διαφθείρουν καὶ κρημνίζουν. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Ἕλλη Λαμπρίδου εἰς τὴν «Ἀναγέννηση», τὸ περιοδικὸν τοῦ Γληνοῦ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔτ. Εἶναι χαρακτηριστικώτατον! Δύναται ἡ γνώμη αὐτὴ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον: «Ἡ ἀνηθικότης ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ἀσέβειαν καὶ ἀπιστίαν». Ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται σελ. 94: «*Θὰ μοῦ πῆτε θέλεις λοιπὸν μιὰ νέα θρησκεία; Καὶ διατί ὄχι; αἱ ἀξίαι ποῦ χρειαζόμεθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἕνα ἄτομο (τὸ Χριστό), μὲ ἀξιώσεις πῶς προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ μᾶς δίνει μιὰ ἀποκάλυψη. Δὲν ξέρω μάλιστα ἂν θὰ ἦτο δυνατὸ νὰ δεχθοῦμε σήμερα κάτι τέτοια*». Δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ εἰς γυναῖκα χειρότερον βαθμὸν αὐθάδους ἀσεβολογίας κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Κάποιος Ν. Καζαντζάκης εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικὸν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔτ. σελ. 77 ἀποφαίνεται περὶ θρησκείας καὶ μελλούσης ζωῆς ὡς ἑξῆς: «*Μιὰ πίστη καινούργια ποῦ καμμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ τῆς ἀναγνωρισμέναις θρησκεῖες πνέει στὴ Γῆ... Καμμιὰ ἐλπίδα πιὰ μεταθανατίας ἀμοιβῆς δὲν τοὺς ξεγελάει. Τίποτε πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ ἐγκαρτέρηση καὶ ὑπομονή. Ἡ γῆ τούτη εἶναι κόλαση, ἡ γῆ τούτη εἶνε κι' ἡ παράδεισο. Ἐδῶ πρέπει νὰ ξεσπάσῃ ἡ ἀμοιβὴ καὶ ἡ τιμωρία*». Ἡ αὐτὴ γυνὴ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καταργεῖ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν πατρίδα κηρύττουσα «*ὁ παλιὸς γάμος ἔχασε πιὰ τὴ γοητεία του. Ἡ πατρίδα δὲν εἶναι πιὰ ἡ γλυκυτάτη γωνία τῆς γῆς*».

Αἱ περὶ ἠθικῆς καὶ οἰκογενείας ἰδέαι καὶ ἀρχαὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου Γληνοῦ καὶ τῶν συνεταίρων αὐτοῦ, ρητῶς καὶ σαφῶς ἐκφράζονται ὑπὸ τῆς ὀπαδοῦ καὶ ὑπερμάχου τοῦ συστήματός των Ἕλλης Λαμπρίδου. Ἰδοὺ τί αὕτη διδάσκει ἐν τῷ εἰρημένῳ φύλλῳ τῆς «Ἀναγέννηση» τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔτ. «*Εὐτυχισμένο τὸ κορίτσι ποὺ ἱκανοποιεῖ τὰ σύγχρονα γοῦστά του καὶ τὴ μόδα, τὴ μαμά του, καὶ τὸν ἄνθρωπο ποῦ συμπαθεῖ, τὸν προϊστάμενο τοῦ Γραφείου του καὶ τὶς φιλενάδες του. Ἡ οἰκογένεια βέβαια εἶναι μιὰ μορφὴ συμβιωτικὴ ποὺ ἀποδείχτηκε ὡς τώρα ὠφέλιμος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν. Μπορεῖ ὅμως νὰ πῇ κανεὶς πῶς καὶ πάντα θὰ ὑπάρχῃ; καὶ μάλιστα μὲ τὴν σημερινήν της μορφή; καὶ ἀκόμη περισσότερον πῶς πρέπει πάντα νὰ ὑπάρχῃ;*

Δεύτερον σκοπὸν τοῦ συστήματος αὐτῶν ἔχουσι τὴν διαφθορὰν καὶ παραμόρφωσιν τῆς γλώσσης.

Ἡ γλῶσσα τὴν ὁποίαν προσπαθοῦσι νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως τὰ λεγόμενα Δημοτικὰ Σχολεῖα, εἶναι γνωστή. Εἶναι γλῶσσα οὐχὶ ἁπλῆ καὶ εὔληπτος, ἀλλὰ γλῶσσα ἐκτὸς τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς, πλήρης χυδαϊσμῶν καὶ βαρβαρισμῶν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παραθέσωμεν κείμενα τοῦ γλωσσικοῦ τούτου ἐξαμβλώματος. Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας. Εἶναί τινες οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἔχει καθῆκον ἡ Ἐκκλησία νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ἐγκαθιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου γλωσσικὸν τοῦ ἰδίωμα ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει. Τοῦτο εἶναι δεινὴ πλάνη. Πρωτί-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμε-ρομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	2	Κυρ. Β' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΣτ'	Ε'	βαρὺς
	9	Κυρ. Γ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΖ'	Στ'	πλ. δ'
	16	Κυρ. Δ' Λουκᾶ (Ἁγ. Πατέρων)	Κυριακὴ τῶν Ἁγ. Πατέρων	Ζ'	α'
	23	Κυρ. Στ' Λουκᾶ	Ἰακώβου Ἀποστ.	Η'	β'
	3	Κυρ. Ε' Λουκᾶ	Κυριακὴ Κ'	Θ'	γ'

στως ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ κατακρίνῃ ὡς ὀλέθριον τὸ σύστημα τοῦτο. Διότι τὰ παιδιὰ καὶ ἐν γένει ἡ νεολαία ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐκπαιδευόμενα εἰς τὴν τοιαύτην γλῶσσαν δὲν δύνανται νὰ παρακολουθήσωσι τὴν γλῶσσαν τῆς θείας λατρείας, καὶ νὰ ἐπικοινωνήσωσιν ἐν τῷ συστήματι αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωήν, δὲν δύνανται νὰ μορφωθῶσιν εἰς χαρακτῆρας χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ ἑλληνοπρεπὴς ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν βάσιν ἔχει τὴν θείαν λατρείαν. Τὰ ἱερὰ ᾄσματα, αἱ αἰτήσεις καὶ προσευχαὶ εἶναι εἰς τὴν καθαρεύουσαν γλῶσσαν· τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τὸ ἐγκαθιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου εἶναι ἐντελῶς διάφορον, καὶ τὰ παιδία καὶ ἡ νεολαία θὰ καταντήσωσι νὰ μὴ ἐννοῶσι τίποτε παριστάμενον εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὴν θείαν λατρείαν, οὔτε τὸ Εὐαγγέλιον οὔτε τὸν Ἀπόστολον. Διότι ἡ γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐκπαιδεύονται εἶναι ἐντελῶς διάφορος. Πρᾶγμα δὲ παράδοξον καὶ ἐκ πρώτης ἀκοῆς ἀπίστευτον, ἀλλὰ ἀληθές. Ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων πάντες οἱ ὀπαδοὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς διαφθορᾶς καὶ παραμορφώσεως τῆς καθομιλουμένης ἑλληνικῆς γλώσσης παρουσιάζουσιν εἰς τὸν βίον των ἀντεκλησιαστικόμητα καὶ ἀντικληρικότητα, προφανῆ δὲ ἀδιφορίαν πρὸς τὰ τῆς Θείας Λατρείας καὶ ἐν γένει πρὸς τὰ τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων διὰ μέσου τόσων αἰώνων καθιερωμένα θεσπίσματα.

Ὑποβάλλοντες τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δηλοῦμεν ὅτι ἡ γνώμη ἡμῶν, ὡς πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν λεγόμενον «Ἐκπαιδευτικὸν Ὅμιλον», τοὺς εἰσάγοντας εἰς τὰ Σχολεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων διδακτικὰ βιβλία περιέχοντα τὰς ἄνωθι ἐξελεγχθείσας βλασφημίας καὶ ἐν τῷ προφορικῷ καὶ γραπτῷ λόγῳ αὐτῶν διαφθείροντας τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, οὕτως ὥστε ἡ νεολαία, ἡ ὁποία εἶναι ὁ τοῦ διηνεκοῦς μέλλοντος Ἑλληνικὸς λαός, νὰ καταντήσῃ νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς μιᾶς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ μὴ ἐννοῇ τὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ πάντα τὰ τῆς θείας Λατρείας ἱερὰ ᾄσματα, τὰς εὐχὰς καὶ τὰς δεήσεις καὶ αὐτὸ τὸ εἰς τὴν ἁπλῆν καθομιλουμένην γλῶσσαν κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, ἔχομεν τὴν γνώμην ὡς πρὸς τούτους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ὅτι ἔχουσιν ἑαυτοὺς ἀφορίσει ἤ, κατ' ἄλλην ἔκφρασιν ταὐτόσημον, ἔχουσιν ἑαυτοὺς ἀποκόψει ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις νὰ θεωρῶνται καὶ νὰ ὀνομάζωνται τέκνα αὐτῆς, ἐφ' ὅσον πάσας τὰς κατὰ τῆς Θρησκείας βλασφημίας των δημοσίᾳ δὲν ἀναιροῦσι καὶ ἐφ' ὅσον λόγῳ τε προφορικῷ καὶ γραπτῷ καὶ ἀνυποκρίτῳ παραδείγματι ἐν τῇ κοινωνικῇ αὐτῶν ζωῇ δὲν βεβαιοῦσι κλῆρον καὶ λαὸν ὅτι ἔχουσι θερμὴν καὶ ζῶσαν ἐν ἑαυτοῖς πίστιν ὀρθόδοξον καὶ προσήλωσιν εἰς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τοῦ Ἔθνους ἡμῶν.

Πᾶσα ἐπὶ τοῦ προκειμένου τελειωτικὴ ἀπόφασις ἀπόκειται τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

Ὁ ταχθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Εἰσηγητὴς
† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς
† Ὁ Μεσσηνίας ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ
† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
† Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Σημ. Μετὰ τὴν σύνταξιν καὶ ὑποβολὴν τῆς παρούσης Ἐκθέσεως οἱ περὶ τὸν «Ἐκπαιδευτικὸν Ὅμιλον» ἐξεδήλωσαν ἀπερικαλύπτως τὰς κουμμουνιστικὰς αὐτῶν ἰδέας, αἵτινες θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ὁριστικὴν περὶ αὐτῶν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ μέτρα.

Φαίνεται ὅτι αἵ τε ἐκ Μακεδονίας ἐντυπώσεις τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τὰ πανταχόθεν δεδομένα περὶ τῆς παρ' ἡμῖν προϊούσης διαδόσεως τοῦ κομμουνισμοῦ ἐνέχουσι σοβαρότητα μεγάλην ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἁρμοδίων ὅπως ληφθῶσιν ὁριστικὰ μέτρα πρὸς ἀντίδρασιν. Ἤδη ἀποφάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ εἰδική, μέλλουσα νὰ ὑποδείξῃ τὰ μέτρα ταῦτα, τὸ σπουδαιότερον τῶν ὁποίων θὰ εἶνε, ὡς ἀνεγράφη, ἡ συγκρότησις εἰδικοῦ αὐτονόμου κρατικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅστις θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησιν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ἐκ πάντων τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ζήτημα εἰσέρχεται εἰς τὴν σοβαράν του φάσιν, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ συστηματοποιήσεως τῶν μέτρων τούτων, δέον ὅμως νὰ καταβληθῇ προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογήν των, μὴ ἀντὶ ὠφελείας καταντήσωμεν εἰς τἀντίθετα, διότι ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶνε μόνον πολύπλοκος, ἀλλὰ καὶ χρήζει μεγίστης ψυχολογικῆς διορατικότητος καὶ περινοίας.

Ὁ ἄγνωστος στρατιώτης.

Ὁ τέως Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ νῦν Προϊστάμενος τῆς ἐν Λονδίνῳ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Μ. Ἀρχιμανδρίτης Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» Ἀθηνῶν ποιεῖται τὴν ἑξῆς ὀρθὴν σύστασιν : «Νομίζω ὅτι ἐφόσον εἰς πλεῖστα ζητήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καμμίαν ἀπολύτως ὠφέλειαν δὲν περιμένομεν οὔτε ἐθνικήν, οὔτε κοινωνικήν, οὔτε ἀτομικήν, μιμούμεθα τοὺς ξένους, σκοπιμώτατον θὰ ἦτο εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ τάφου τοῦ ἀγνώστου Ἕλληνος στρατιώτου νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι τὸν τάφον τοῦ Ἀγνώστου στρα-

τιώτου των τὸν ἔχουν τοποθετήσει ἐντὸς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς 'Αγγλίας, ἀριστερᾷ πως δ.λ.δ. εἰς τὸν εἰσερχόμενον εἰς τὸ Οὐεστμίνστερ Ἄμπεϋ καὶ κάτω ἀπὸ μίαν ἁπλουστάτην μαρμαρίνην πλάκα. Καὶ θὰ ἦτο σύμφωνον ἀπολύτως μὲ τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ τοὺς θεσμούς, οἱ ὁποῖοι ἀνέκαθεν συνέδεον ἔθνος καὶ ἐκκλησίαν παρ' ἡμῖν, ἂν ὁ ἄγνωστός μας στρατιώτης εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ταφῇ κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ πλησίον τοῦ κρατεροῦ προμάχου τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', ἀντὶ νὰ τοποθετηθῇ ἴσως κάτω ἀπὸ Λασκόοντας, 'Απόλλονας, 'Αθηνᾶς ἢ ἄλλας παραστάσεις ἐθνικάς, αἱ ὁποῖαι μ' ὅλα ταῦτα καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν δὲν εἶχον μὲ τὴν ἰδεολογίαν τῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης θυσιασθέντων ἀδελφῶν μας. Μία τοιαύτη χειρονομία ἐκ μέρους τοῦ ἐπισήμου κράτους θὰ εἶχεν ἀνυπολόγιστα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, θὰ ἀνταπεκρίνετο πληρέστατα πρὸς τὰ ἰδεώδη καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς ἐκείνων, οἵτινες ἐθυσιάσθησαν, καὶ θὰ ἀπετέλει τὴν εὐλαβεστέραν, ὑψηλοτέραν καὶ ἑλληνοπρεπεστέραν ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης ἡμῶν τῶν ζώντων πρὸς τὴν ἀΐδιον μνήμην ἐκείνων».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ νέα Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς πρώτην συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην, 5 τρ. μ. καθ' ἣν μετὰ τὴν νενομισμένην ἱερὰν τελετὴν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐποιήσατο εἰσήγησιν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς 'Εκκλησίας, ἐπί τινων τῶν ὁποίων ἀπεφασίσθη ὅπως εἰδικῶς ἀσχοληθῇ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Τὴν ἐπαύριον συνῆλθε τὸ δεύτερον εἰς συνεδρίαν καθ' ἣν ἐξετάσασα διάφορα ζητήματα διοικητικῆς φύσεως πρὸ μεσημβρίας, συνῆλθε καὶ μετὰ μεσημβρίαν εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, διότι ἐγνώσθη ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἐπιμένει εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῶν περὶ ἀπαλλοτριώσεων τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων ἀπεριορίστων διατάξεων τοῦ 'Αγροτικοῦ νόμου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐπὶ μακρὸν διασκεφθεῖσα, προέβη εἰς διαφόρους ἀποφάσεις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δημιουργουμένης καταστάσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν ἀπαντήσει αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ Παν. Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας γράμμα δι' οὗ προσκαλεῖται εἰς συγκρότησιν Τοπικῆς ἐν 'Αλεξανδρείᾳ συνόδου διὰ τὸ ἡμερολόγιον, δηλοῖ ὅτι ἡ 'Εκκλησία Ἱεροσολύμων διατυπώσασα ἤδη τὴν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμην της διὰ προγενεστέρων γραμμάτων, «λυπεῖται μὴ δυναμένη μετασχεῖν τῆς τοπικῆς Συνόδου» διά τε τοὺς γνωστοὺς λόγους, καὶ διότι μετὰ τὸν τελευταῖον καταστρεπτικὸν σεισμὸν συνεκέντρωσεν ὅλην τὴν προσοχήν της εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῶν καταστραφέντων.

—Κατὰ τὰς ἐξ Ἱεροσολύμων εἰδήσεις, ἕνεκα τῆς βλάβης τοῦ τρούλλου τοῦ καθολικοῦ, ἐκ τῶν τελευταίων τῆς Παλαιστίνης σεισμῶν προελθούσης, αἱ ἱεροτελεστίαι τελοῦνται ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Εἰς ἐκφρασθεῖσαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Παλαιστίνης ἐπιθυμίαν τοῦ Πατριαρχείου ὅπως συνεργήσῃ εἰς τὴν ταχίστην ἐπιδιόρθωσιν τῶν βλαβῶν τοῦ καθολικοῦ, ἤτοι τοῦ ἐν τῷ ναῷ τῆς 'Αναστάσεως χώρου τῶν ὀρθοδόξων, ἐδόθη ἀπάντησις ὅτι τὴν ἐκτέλεσιν μὲν τοῦ ἔργου θὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις, βραδύτερον δὲ θὰ γείνῃ σκέψις περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ καταβάλῃ τὴν δαπάνην ταύτην. Αἱ πληροφορίαι ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ ἀπάντησις αὕτη τῆς Κυβερνήσεως κατέθλιψε σφόδρα τὴν Ἁγιοταφ. 'Αδελφότητα, διιδοῦσαν σφετερισμὸν ἰδίου αὐτῆς παλαιτάτου δικαιώματος πολλαχῶς διὰ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἐν τῷ Ναῷ τῆς 'Αναστάσεως ἐπιγραφῶν μεμαρτυρημένου.'Αλλ' ἡ 'Αδελφότης φέρεται λυπημένη καὶ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν ἐπέδειξαν αἱ ὀρθόδοξοι 'Εκκλησίαι, μὴ σπεύσασαι νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων πρὸς ἐπούλωσιν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ τραυμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς προσκυνήμασι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τῇ 7 παρελθόντος Αὐγούστου ἐγένετο ἡ εἰς ἐπίσκοπον Ἁγίου Φραγκίσκου τῆς βορείου 'Αμερικῆς χειροτονία τοῦ ἀρχιμ. Καλλίστου Παπαγεωργοπούλου ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου ὑπὸ τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Αμερικῆς 'Αλεξάνδρου καὶ τῶν ἐπισκόπων Βοστώνης 'Ιωακεὶμ καὶ Σικάγου Φιλαρέτου ἐν μέσῳ μεγίστης συρροῆς ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Μετὰ τὴν χειροτονίαν παρετέθη γεῦμα, οὗτινος μετέσχον περὶ τὰ ἑκατὸν πρόσωπα καὶ καθ' ὃ ἐξεφωνήθησαν λόγοι ἐξαίροντες τὸ γεγονὸς καὶ προοιωνιζόμενοι αἴσια διὰ τὴν θρησκευτικὴν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν τῆς 'Αμερικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ 'Εκκλησία Κύπρου ἀπαντῶσα εἰς τὴν περὶ συγκροτήσεως Τοπικῆς συνόδου ἐν 'Αλεξανδρείᾳ πρόσκλησιν τῆς 'Εκκλησίας 'Αλεξανδρείας πρὸς ῥύθμισιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἐδήλωσεν ὅτι «πάνυ προθύμως θέλει μετάσχει», ἀλλ' «ἐπὶ τῇ γλυκερᾷ πάντως ἐλπίδι ὅτι τοῦ αὐτοῦ πνεύματος καὶ πόθου ἐμφοροῦνται καὶ αἱ ἄλλαι ἐγγὺς αὐτοκέφαλοι ὀρθόδοξοι 'Εκκλησίαι». Τῶν λοιπῶν ὅμως 'Εκκλησιῶν ἀποκλινασῶν τὴν πρόσκλησιν, πρόδηλον ὅτι καὶ ἡ τῆς Κύπρου 'Εκκλησία δὲν θὰ μετάσχῃ τῆς μελετηθείσης Συνόδου.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1102 ἐν. ἐτ. 'Εγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ συλλογῆς ἐράνων ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, συγκεντρωθέντα παρὰ τοῦ Α'. Γραμματέως Αὐτῆς, μέχρι τῆς 15 Σ)βρίου ἐν ἔτ., τὰ ἑξῆς ποσὰ κατὰ Μητροπόλεις.

Α'. 'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν (ἀπ' εὐθείας ἀποσταλαὶ) Δρχ. 77.786.25.—Β'. Μητρόπολις 'Ακαρνανίας (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπ. 'Ακαρνανίας) 19.200.—Γ'. Μητρόπολις Ἄρτης (ἐνορία Ραμιῶν) 70.—Δ'. Μητρόπολις Γόρτυνος (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου) 7.500.—Ε'. Μητρόπολις Γυθείου (ἀπ' εὐθείας ἀποστολὴ) 105.—ΣΤ'. Μητρόπολις Δημητριάδος (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου) 23 782 —Ζ' Μητρόπολις Ζακύνθου (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ.) 3.212.50.—Η'. Μητρόπολις Κεφαλληνίας (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Κεφαλ.) 5.275.—Θ'. Μητρόπολις Κυθήρων (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Κυθήρων) 5.000.—Ι'. Μητρόπολις Λευκάδος (διὰ τοῦ Τοποτηρητοῦ) 706.50.—ΙΑ'. Μητρόπολις Μεσση-

νίας (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Μεσσην.) 10.940. ΙΒ'. Μητρόπολις Μαντινείας ἀπ' εὐθείας ἀποσταλαὶ) 3.996.30.— ΙΓ'. Μητρόπολις Μονεμβασίας κλπ. (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπ.) 13.407.80.—ΙΔ'. Μητρόπολις Πατρῶν (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Πατρῶν) 20.350.—ΙΕ'. Μητρόπολις Σύρου κ.λ π. (διὰ τοῦ Σεβ Μητροπολ Σύρου) 7.000. - ΙΣτ' Μητρόπολις Τριφυλίας (διὰ τοῦ Σεβ Μητροπ. Τριφυλ.) 5.058.50.— ΙΖ'. Μητρόπολις Φθιώτιδος (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Φθιώτιδ) 4.525.— ΙΗ'. Μητρόπολις Φωκίδος (ἀπ' εὐθείας ἀποσταλαὶ) 3.609. ΙΘ'. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος (διὰ τοῦ Σεβ Μητροπολ. Θεσσαλ.) 155.—Κ' Μητρόπολις Χαλκίδος (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου) 12 225.—Τὸ ὅλον 224.903.85.— Ἐκ τόκων καταθέσεων 878.50.—Ἔρανοι Μητροπόλεως Ἀργολίδος ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ μὴ εἰσπραχθέντες μέχρι 15 Σ)βρίου ἐν ἔτ. 8.877.—Ἐν ὅλῳ 234.659.35 —

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Σ)βρίου 1927.

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ρουμπάνης

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ ἡγ)λιον τῆς ἐν Ζαχόλῃ Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ διακηρύττει ὅτι προκηρύσσει τῇ 23 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12. π. μ. πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς μονοετῆ, ἐνοικίασιν τὴν συλλογὴν τοῦ ἐλαιοκάρπου, καὶ ἐλαιοτριβεῖα τῆς Μονῆς ἐν Δερβενίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ)γράφου Εὐρωστίνης Γεωργίου Βελισσαροπούλου, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Συκιῶνος καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ συμβουλίου τῆς Μονῆς ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσόπων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ ἡγ)λίου ἧς ἀντίγραφον εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄνω Συμ)φεῖον ὡς οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτίσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Ὀλύμπῳ Ἰ. Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου προκηρύττει ὅτι τὴν 9ην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. ὥρας γενήσεται ἐν Κατερίνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον συμ)φου καὶ οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, πλειοδοτικὴ δημοπρασία πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ μεταξὺ Κατερίνης καὶ Κεραμιδίου κειμένου καὶ λειτουργοῦντος ἰδιοκτήτου ὑδρομύλου τῆς Μονῆς. Οἱ ἐνδιαφερόμννοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς ἐνοικιάσεως εὑρισκομένων ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης Ξενοφῶντος Συλλοπούλου. Ἐν Ἰ. Μονῇ Ἁγίου Διονυσίου τῇ 54ῃ Σ)βρίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Λευκάδι Ἰ. Μονῆς Πεφανερωμένης διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένη κατὰ τὴν 16ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἤπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12ης μεσημβρινῆς ἐν τῇ πόλει Λευκάδος ἐνώπιον τοῦ Συμ)γράφου Δ. Κατωπόδη, ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμλουλίου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μητροπόλεως Λευκάδος, τὸ ἐν τῷ Χωρίῳ Φρύνι κείμενον ἐλαιοτριβεῖον τῆς Μονῆς μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ ἕτοιμον πρὸς ἐργασίαν. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται εἰς ἔλαιον βαρέλες 17. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἰ. Μονῇ Πεφανερωμένης τῇ 22 Σ)βρίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Νικάνορος, προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἑξήκοντα αἶγας καὶ τεσσαράκοντα προβατίνας ἤτοι τὸ ὅλον 100 αἰγοπρόβατα τῆς Μονῆς ἐκ τῶν παλαιοτέρων. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 22α προσεχοῦς Ὀκτωβρίου ἡμέρᾳ Σαββάτῳ καὶ ὥρα 10 - 12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (ἔξωθι τοῦ Καφφενείου Ἰ. Τσιτσεκλῆ) ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Κοζάνης Δημ. Πράσσου, Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, Ἀντιπροσώπου τῆς Ἰ. Μητροπόλεως, καὶ Ἀντιπροσώπου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορείας συμφώνως δὲ πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 168 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν ἔν τε τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ὡς ἄνω Συμ)γράφῳ. Ἐν τῇ Ἰ. Μονῇ Ὁσίου Νικάνορος 22α Σεπτεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἰ. Μονῆς Ὁσίου Νικάνορος προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνιαυσίου [ἀπὸ 1ης Νοεμ. 1927. μέχρι 1ης Νοεμ. 1928) ἐκμισθώσεως τὸν βοσκότοπον «Βούρινος» τῆς τε Μονῆς καὶ τοῦ Ἐξωκκλησίου Ἁγίου Νικολάου Βουρίνου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 22α προσεχοῦς Ὀκτωβρίου ἡμέρᾳ Σαββάτῳ καὶ ὥρᾳ 10 - 12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (ἔξωθι τοῦ Καφφενείου Ἰωάν. Τσιτσεκλῆ καὶ κάτωθι τοῦ πλατάνου) ἐνώπιον τοῦ Συλ)γράφου Κοζάνης Δημ. Πράσσου, Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, Ἀν)σώπου τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ὡς ἄνω ἐξωκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βουρίνου, Ἀντιπροσώπου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 182 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον παράτε τῷ Συμ)γρήφῳ κ. Δημ. Πράσσῳ καὶ τῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ ὡς ἄνω Ἐξωκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βουρίνου, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὁσίου Νικάνορος 23 Σεπτεμ. 1927

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἰ. Μονῆς Υ. Θ. Σισσίων διακηρύττει ὅτι, τὴν 29ην Ὀκτωβρίου 1927 Σάββατον ὥραν 11 - 12 τῆς μεσημβρίας ἐν Ἀργοστολίῳ καὶ ἐν τῇ παρὰ τῇ συνοικίᾳ Λικιαρδοπούλατα ζωαγορᾷ ἐνώπιον Συμ)φου ἢ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ μέλους τοῦ ἡγ)λίου, ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν δύο ὄνων θηλέων καὶ καὶ τεσσάρων πώλων ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους. 1ον Οἱ διαγωνισθησόμενοι, εἴτε δι' ὅλα τὰ ζῶα εἴτε διὰ μέρος αὐτῶν, Ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσι λόγῳ ἐγγυήσεως εἰς τὸν ἐπὶ τῆς δημοπρασίας ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς χρηματικὸν ποσὸν ἴσον, πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς προσφορᾶς των καὶ νὰ φέρωσι καὶ ἐγγυητὴν πρὸς ὑπογραφὴν τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας. 2ον Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου. Ὀφείλουν δὲ οἱ πλειοδόται νὰ προσέλθουν τῇ Μονῇ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως τῆς ἐγκρίσεως, καταβάλλουν τὸ ἕτερον ἥμισυ τῆς προσφορᾶς των καὶ παραλαβουν εἰς τὴν κατοχήν των τὰ ζῶα. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ προκαταβληθὲν ποσὸν περιέρχεται τῇ Μονῇ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξιώσεως τῶν πλειοδοτῶν. 3ον Τὰ κηρύκεια ἔξοδα πωλητηρίων ἐγγράφων καὶ ἀντιγράφων τούτων βαρύνουν τοὺς πλειοδότας. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Υ. Θ. Σισσίων 23 Σεπτεμβρίου 1927.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 —Ἀθῆναι